

Kiitoradaksi käy vaikka heinäpelto

Ultrakevyt on moottorilentoa edullisimmillaan

— Ensin seisomaan tähän pyörän eteen, siitä sitten vasen jalka edellä sisään.

Tottumattoman ensikertalaisen asettautuminen ultrakevyen lentokoneen ohjaamoon vaatii pari vinkkiä homman hallitsevalta. Sitten kun kabiiniin on kavunnut, tilaa on ympärillä ihan riittävästi, vaikka silmä ensin muuta väitti. Päällikön paikalle, matkustajan vasemmalle puolelle asettautuu oittilainen ultrakevyiden harrastaja Risto Sokka.

Ennen koneeseen nousua takana on tankkaus sekä koneen huolellinen tarkastus ja lentopäiväkirjan tietojen tutkiminen.

Moottorin lämmitys, rullaus kääntöpaikalle, vii-

meiset tarkastukset, ja kelmainen Coyote on valmis lähtöön. Lähtöä ei voi sanoa suorastaan taivaalle syöksymiseksi, mutta varsin kevyen oloisesti kaksipaikkainen ultra kipuaa omaan elementtiinsä, kuulaaseen syysilmaan. Meno on tyyneessä säässä vakaata, ja näkyvät sen kuin komistuvat korkeuden kasvaessa.

— Nyt vähennän tehoja, alamme olla matkakorkeudessa, Sokka ilmoittaa hetken kipuamisen jälkeen ja kysäisee miltä nousu tuntui. Ei muuten hassummalta ollenkaan, eikä edes hirvittänyt.

Risto Sokan mukaan hirtittämiseen ei ole aihettaakaan, ultrakevyillä koneilla

lentäminen on varsin turvallista ilmailua silloin kun toimitaan sääntöjen puitteissa.

— Esimerkiksi moottorin sammuminen ei ole vielä katastrofi, koska kone säilyttää ohjattavuutensa ja sillä voi laskeutua turvallisesti kun vain sopiva paikka löytyy. Tällaista tilannetta varten harjoitellaan koulutuksessa.

— Nopeudet ovat pieniä, pakkolasku olisi vähän sama kuin ajaminen mopolla pusikkoon. Niitä tilanteita vältetään huolellisuudella ja sillä, että noudatetaan lentosääntöjä.

— Yksi turvallisuutta lisäävä tekijä on ajan tasalla olevien säätietojen saanti. Ne löytyvät teksti-tv:n sivuilta alueittain, Sokka kertoo.

— Koneet katsastetaan ja huolletaan säännöllisesti. Pääosin toimitaan samoilla säännöillä kuin muukin moottorilentotoiminta.

Hyvinkäältä noussut kone taittaa taivalta tasaisesti, Erkylyn järvet jäävät vasemmalle, sitten ohitetaan linkkitorni. Hetken päästä silmä alkaa löytää Oitin piirteitä. Ensimmäisenä hahmottuu Lehtimajojen muoto ja sitten helposti muikin taajama.

Juuri kun kyytiin on ehtinyt tottua ja maisemista alkaa löytyä tuttuja rakennuksia, Sokka kertoo määränpään lähestyvän.

— Tuo vihreä kaistale mustan suikaleen vieressä. Ilmassa on oltu vajaa varttitunti ja takana on runsaan kahdenkymmenenviiden kilometrin matka Hyvinkäältä Oitin tienoille. Hetken kuluttua ollaan jo tyylikkäästi heinäpellolla ja kohta taas vaihtuina uudelle lennolle.

Tuntuma lentämisen juuriin

— Ultrakevyet eivät ole vaikeita lentää, mutta ne eivät lennä itsekseen. Kone ei mene omalla massallaan, vaan koko ajan aistii tuulet ja ilmavirtaukset. Sitä pitää lentää koko ajan.

— Tämä on ilmailun muoto, jossa on mukana aika paljon sitä mistä lentäminen aikanaan alkoi, Sokka luonnehtii harrastustaan.

Mikä vetää miehen taivaalle?

— Kun on katsellut lentämistä, kai jokaisella ainakin joskus käy mielessä että miltähän tuntuisi kokeilla itse. Se on ihan lapsesta saakka ollut ajatuksena; kyllähän se siitä lähtee, kun katselee lintujen lentoa.

Ultra on ihan oikea lentokone

Risto Sokka lentää Mäntsälän Ilmailukerhon koneel-

Risto Sokka käy läpi koneen kunnon huolellisesti ennen ohjaamoon kipuamista.